

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
SESSION DE 1935-1936	N° 44		ZITTINGSJAAR 1935-1936
N° 194 (1933-1934) : PROJET. N° 267 (1933-1934) : RAPPORT.	SÉANCE du 13 Décembre 1935	VERGADERING van 13 December 1935	ONTWERP : N° 194 (1933-1934). VERSLAG : N° 267 (1933-1934).

PROJET DE LOI

permettant au Gouvernement d'interdire l'entrée en Belgique de certaines publications étrangères.

RAPPORT COMPLÉMENTAIRE

FAIT, AU NOM DE LA COMMISSION DE LA JUSTICE ET DE LA LEGISLATION CIVILE ET CRIMINELLE ⁽¹⁾,
PAR M. SINZOT.

MADAME, MESSIEURS,

La Chambre a décidé de renvoyer le projet à votre Commission pour l'examen des amendements déposés et des critiques qui ont été formulées.

Celles-ci sont de trois ordres :

Les premières visent la définition des publications dont l'article premier permet l'interdiction.

D'autres s'inquiètent du dol qui doit exister dans le chef du délinquant.

Enfin, il apparaît utile à la Commission de fixer de façon indiscutable la compétence des tribunaux correctionnels pour juger des délits prévus par la présente loi.

I

L'article premier était primitivement rédigé dans les termes suivants : « Le Roi peut, par arrêté délibéré en conseil des Ministres, interdire, dans l'intérêt de la moralité ou de la tranquillité publique, l'introduction en Belgique de publications imprimées à l'étranger ».

Dès le premier examen, la Commission de la Justice a écarté, comme dangereuse, la notion de « tranquillité publique ». Le rapporteur a conclu dans ce sens devant la Chambre.

⁽¹⁾ La Commission est composée de MM. Meysmans, président; Delwaide, De Winde, Geuens, Koelman, Michaux, Sinzot, Tibbaut, Van Dievoet, Wauwermans. — Brunet, Collard, Craeybeekx, De Rasquiné, Embise, Hossey, Mathieu (Jules), Somerhausen. — Baelde, Jennissen, Van Kesbeek. — Romsée.

WETSONTWERP

waarbij het de Regeering toegelaten wordt het binnenbrengen in België van sommige vreemde publicaties te verbieden.

AANVULLEND VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE JUSTITIE EN DE BURGERLIJKE EN STRAFRECHTELIJKE WETGEVING ⁽¹⁾, UITGEBRACHT DOOR DEN
HEER SINZOT.

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

De Kamer heeft besloten het ontwerp opnieuw naar de Commissie te verzenden ten einde de voorgestelde amendementen en de uitgebrachte bezwaren te onderzoeken.

Deze zijn van drieërlei aard :

De eerste hebben betrekking op de omschrijving van de publicaties waarvan het eerste artikel het verbod toelaat.

Andere betreffen het opzet dat bij den overtreder bestaan moet.

Ten slotte, oordeelde de Commissie het nuttig op onbetwistbare wijze de bevoegdheid vast te leggen van de correctionele rechtbanken, met betrekking tot de bij deze wet voorziene wanbedrijven.

I

Het eerste artikel luidde eerst : « De Koning kan, bij een in Raad van de Ministers overlegd besluit, in 't belang van de openbare zedelijkheid of de openbare rust, het invoeren in België van in den vreemde gedrukte publicaties verbieden ».

Bij het eerste onderzoek, oordeelde de Commissie voor de Justitie het begrip « openbare rust » gevaarlijk en zij verwijderde het uit den tekst. De verslaggever heeft in dezen zin voor de Kamer geconcludeerd.

⁽¹⁾ De Commissie bestaat uit de heeren Meysmans, voorzitter; Delwaide, De Winde, Geuens, Koelman, Michaux, Sinzot, Tibbaut, Van Dievoet, Wauwermans. — Brunet, Collard, Craeybeekx, De Rasquiné, Embise, Hossey, Mathieu (Jules), Somerhausen. — Baelde, Jennissen, Van Kesbeek. — Romsée.

Des inquiétudes se sont manifestées au sujet d'une interprétation arbitraire du mot « moralité publique ».

A l'examen, elles nous paraissent exagérées.

La notion de moralité publique, n'est pas si vague que cela. Et le conseil des Ministres, chargé de l'interpréter s'y trompera difficilement; on n'en pourrait redouter que des hésitations et des scrupules.

Cependant diverses formules ont été proposées, et votre Rapporteur a été chargé de les confronter.

Les uns proposent la formule « ayant pour objet d'exploiter le vice ».

D'autres « qui aient pour objet de favoriser le vice ».

Certains préfèrent la définition « publications qui ont un caractère obscène ».

Et le mot « pornographiques » a été jeté dans la discussion.

Avant de proposer une définition aussi exacte que juridiquement possible nous avons consulté les travaux préparatoires des lois qui ont, dans un domaine différent, le même objet et la jurisprudence qui les a interprétés.

La loi du 14 juin 1926 que nous avons rapportée devant la Chambre, emploie l'expression « contraire aux bonnes mœurs ».

« Sera puni ... quiconque aura, en vue du commerce ou de la distribution, fabriqué, détenu, importé ou fait importer, transporté ou fait transporter, remis à un agent de distribution, annoncé par un moyen quelconque de publicité, des chansons, pamphlets, écrits, figures ou images contraires aux bonnes mœurs. »

Cette disposition a été prise en exécution de la Convention de Genève du 12 septembre 1923 aux termes de laquelle devait être puni le fait :

1° De fabriquer ou de détenir des écrits, dessins, gravures, peintures, imprimés, images, affiches, emblèmes, photographies, films cinématographiques ou autres objets obscènes, en vue d'en faire commerce ou distribution, ou de les exposer publiquement;

2° D'importer, de transporter, d'exporter ou de faire importer, transporter ou exporter, aux fins ci-dessus, les dits écrits, dessins, gravures, peintures, imprimés, images, affiches, emblèmes, photographies, films cinématographiques ou autres objets obscènes, ou de les mettre en circulation d'une manière quelconque;

3° D'en faire le commerce, même non public, d'effectuer toute opération les concernant de quelque manière que ce soit, de les distribuer, de les exposer publiquement, ou de faire métier de les donner en location; etc.

Men maakte zich echter bezorgd over een willekeurige uitlegging van de woorden « openbare zedelijkheid ».

Bij het onderzoek bleek zulks overdreven.

Het begrip van openbare zedelijkheid is niet zoo vaag als men denkt. En de ministerraad die het zal moeten uitleggen, zal zich moeilijk vergissen; men mag eerder beducht zijn voor aarzelingen en bezwaren.

Er werden, evenwel, verschillende formules voorgesteld en aan uw verslaggever werd last gegeven deze te vergelijken.

De eenen stellen de formule voor « met het doel de ondeugd uit te buiten ».

Anderen, « met het doel de ondeugd in de hand te werken ».

Sommigen geven de voorkeur aan « publicaties aanstootelijk voor de eerbaarheid ».

Ook het woord « pornografisch » werd tijdens het debat opgeworpen.

Vooraleer een zoo rechtskundig mogelijke bepaling voor te stellen, hebben wij de voorbereidende werkzaamheden geraadpleegd van de wetten welke, op verschillend gebied, hetzelfde voorwerp hebben alsmede de rechtspraak welke ze nader verklaard heeft.

De wet van 14 Juni 1926 waarover wij voor de Kamer verslag uitgebracht hebben, gebruikt de uitdrukking « strijdig met de goede zeden ».

« Wordt gestraft : Hij die liederen, schotsschriften, geschriften, beelden of prenten, welke met de goede zeden strijdig zijn, vervaardigt, in voorraad heeft, invoert of doet invoeren, vervoert of doet vervoeren, aan een vervoer- of een verspreidingsagent overhandigt, door eenig publiciteitsmiddel aankondigt om te worden verkocht of verspreid ».

Deze bepaling werd genomen in uitvoering van de Conventie van Genève van 12 September 1923, op grond waarvan behoort gestraft te worden het feit :

1° Geschriften, teekeningen, gravures, schilderijen, drukwerken, prenten, plakbrieven, afbeeldingen, foto's, bioscoopfilmen of andere voorwerpen, voor de eerbaarheid aanstootelijk, met het oog op handel of verspreiding te vervaardigen of in voorraad te hebben, of ze openlijk ten toon te stellen;

2° Genoemde geschriften, teekeningen, gravures, schilderijen, drukwerken, prenten, plakbrieven, afbeeldingen, foto's, bioscoopfilmen of andere voorwerpen, voor de eerbaarheid aanstootelijk, met het oog op het boven aangegeven doel in te voeren, te vervoeren, uit te voeren of te doen invoeren, vervoeren of uitvoeren, of ze op welke wijze ook in omloop te brengen;

3° In genoemde zaken, handel, zelfs als die handel niet openbaar is, te drijven, welke verrichting ook die daarmede op eenige wijze verband houdt uit te voeren, deze zaken te verspreiden, openlijk ten toon te stellen of er een beroep van te maken, ze in huur te geven; enz...

On le voit, le texte de la Convention de Genève s'est arrêté au terme « obscène ».

L'article 385 du Code pénal vise des actions « qui blessent la pudeur ».

Et l'arrêstiste de la Pasicrisie reconnaît, en énumérant les diverses expressions que le législateur a employées, l'impossibilité pour le législateur de définir exactement ce qu'elles contiennent.

« Il était impossible au législateur de définir ce qu'il entendait par des écrits, figures ou images contraires aux bonnes mœurs, par des obscénités (Code pénal, art. 383 nouveau), par des actions qui blessent la pudeur (Code pénal, art. 385). Il n'en résulte pas qu'il ait voulu abandonner toujours aux juges du fond l'appréciation définitive des éléments de ces délits. Lorsque des faits sont prévus mais non définis par la loi, il y a lieu à interprétation des expressions dont s'est servi le législateur, et cette interprétation est du domaine de la Cour de Cassation qui a à rechercher si le juge du fond leur a donné leur sens normal résultant de l'esprit de la loi, de l'usage, de la doctrine et aussi du bon sens (*Conf. cass.*, 9 octobre 1922; *Bull. arrêts cass.*, 1923, p. 8, et 4 février 1929; *ibid.*, 1929, p. 79. Conclusions de M. l'Avocat général Cloquette pour l'arrêt du 26 octobre 1857, *Bull. arrêts cass.*, 1857, p. 446). »

*
**

Nous inspirant de la Convention de Genève et des lois antérieures, nous proposons à la Commission de s'en tenir au critère de « l'obscénité ».

Le mot a une signification fort nette : est obscène, dit Littré, ce qui blesse ouvertement la pudeur, et c'est la formule de l'article 385 du Code pénal.

Le texte de l'article premier serait donc rédigé comme suit : « Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, interdire l'introduction en Belgique de publications étrangères obscènes ».

II

De l'avis unanime l'article 2 est mal rédigé : son texte s'intégrerait difficilement dans notre Code pénal.

Et, quand au fond, des objections ont été émises.

Le seul fait, de détenir, en passant la frontière, une publication interdite constituerait-il un délit?

Evidemment non!

Zoals men ziet, heeft de Conventie van Genève de woorden « voor de eerbaarheid aanstootelijk » gekozen.

Artikel 385 van het Strafwetboek bedoelt de handelingen « welke de eerbaarheid kwetsen ».

En de uitgever van de « Pasicrisie » geeft, bij de opsomming van de verschillende uitdrukkingen welke de wetgever gebruikt heeft, toe dat de wetgever onmogelijk nauwkeurig heeft kunnen bepalen wat zij inhouden.

« Het was onmogelijk voor den wetgever om te bepalen wat hij verstond onder geschriften, beelden of prenten welke met de goede zeden strijdig zijn, door... (Strafwetboek, nieuw art. 383) door handelingen welke de eerbaarheid kwetsen. (Strafwetboek, art. 385). Hieruit vloeit niet voort dat hij steeds aan de rechters die van de zaak ten gronde kennis nemen, de definitieve beoordeeling van de bestanddelen dezer misdrijven heeft willen overlaten.

» Wanneer er feiten voorzien worden, welke de wet, evenwel, niet bepaalt, moeten de uitdrukkingen welke de wetgever gebezigd heeft nader verklaard worden en deze verklaring valt onder de bevoegdheid van het Hof van Cassatie, hetwelk nagaan moet of de rechter ten gronde er de normale beteekenis aan gegeven heeft, voortvloeiende uit den geest van de wet, uit het gebruik, uit de rechtsleer en ook uit het gezond verstand (*Conf. Cas.*, 9 October 1922, *Bull. arrêts cass.*, 1923, bl. 8 en 4 Februari 1929, *ibid.*, bl. 79. Conclusiën van advocaat-generaal Cloquette van het arrest van 26 October 1857. *Bull. arrêts cass.*, 1857, bl. 446). »

*
**

In het licht van de Conventie van Genève en de vroegere wetten, stellen wij aan de Commissie voor de woorden « voor de eerbaarheid aanstootelijk » als maatstaf te nemen.

Deze woorden hebben een zeer duidelijke beteekenis : « obscène » is, volgens Littré, wat openlijk de eerbaarheid kwetst en dit is de formule van artikel 385 van het Strafwetboek.

De tekst van het eerste artikel zou, bijgevolg luiden : « De Koning kan, bij een in Raad van de Ministers overlegd besluit, het invoeren, in België, verbieden van vreemde voor de eerbaarheid aanstootelijke publicaties ».

II

Men was het eenparig eens over de slechte redactie van artikel 2 : deze tekst zou bezwaarlijk in ons Strafwetboek kunnen ingeschakeld worden.

Ook wat den grond betreft, werden bezwaren geopperd.

Zal het feit alleen, bij het overschrijden der grens, een verboden publicatie bij zich te hebben, een misdrijf zijn?

Natuurlijk niet.

Nous écrivions déjà en 1926 : « Erreur pensons-nous, de ceux qui craignent que le seul fait de la détention par un particulier était punissable. Seuls la détention, le transport, l'importation qui ont lieu en vue du commerce ou de la distribution tombent sous le coup du projet ».

A bon droit, un membre de la Commission a fait remarquer que le texte de l'article 2 ne répondait pas à cette conception juridique du délit. En ce qui concerne l'importation ce pouvait être dangereux.

La Commission propose donc de distinguer entre le délit d'importation et le délit de vente, d'exposition en vente et de distribution des publications interdites.

Le premier délit ne sera établi que dans le chef de ceux qui auront, en vue du commerce ou de la distribution, importé ou fait importer des publications interdites en vertu de l'article premier.

Le délit de vente, d'exposition en vente ou de distribution existera par le seul fait de la vente, de l'exposition ou de la distribution.

Mais, a-t-on objecté, il ne peut y avoir de délit sans intention délictueuse : quel sera, en l'espèce, le dol ? Et l'importabilité est un élément essentiel du délit.

Cette question a retenu l'attention de la Commission.

Certains préconisaient une publication au *Moniteur*, d'autres, la communication aux Chambres dont les documents auraient assuré la publicité.

C'était faire à ces misérables publications une réclame officielle.

La Commission s'est prononcée pour le système que nous allons définir : un arrêté royal déterminera les conditions dans lesquelles la liste des publications interdites en vertu de la présente loi, sera portée à la connaissance des libraires, marchands de publications et de journaux.

La connaissance de cette liste, telle qu'elle sera organisée par arrêté royal, les constituera en infraction, dès qu'ils détiendront, vendront ou exposeront en vente une de ces publications.

Nous proposons de rédiger comme suit l'article 2 :

« Seront punis d'un emprisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de 100 à 1,000 francs ou d'une de ces peines seulement :

» 1° Ceux qui en vue du commerce ou de la distribution, auront importé ou fait importer en Belgique des publications interdites en vertu de l'article premier;

» 2° Ceux qui auront vendu, exposé en vente ou distribué une ou plusieurs de ces publications.

» Un arrêté royal déterminera les conditions dans lesquelles la liste des publications interdites, sera portée à la connaissance des libraires, marchands de publications et de journaux ».

*
**

Wij schreven reeds in 1926 : « Vergissing denken wij, van degenen die vreesden dat alleen het feit van het in voorraad hebben door een particulier, strafbaar was. Alleen het in voorraad hebben, het vervoer, die geschieden met een handelsoogmerk of tot verspreiding, vallen onder de toepassing van de wet. »

Terecht liet een lid van de Commissie opmerken dat de tekst van artikel 2 niet aan deze rechtsopvatting van het misdrijf beantwoordde. Zulks kon gevaarlijk zijn met het oog op het invoeren.

De Commissie stelt dus voor een onderscheid te maken tusschen het misdrijf van invoeren en het misdrijf van verkoopen, van uitstellen en van verspreiden der verboden publicaties.

Het eerste misdrijf geldt alleen dezen die, met het oog op den handel of de verspreiding, publicaties verboden op grond van het eerste artikel, zullen ingevoerd hebben of doen invoeren hebben.

Het misdrijf van verkoop, van te koop stellen of van verspreiden, zal bestaan wegens het feit alleen van den verkoop, het uitstellen of van het verspreiden.

Maar, zoo heeft men hiertegen ingebracht, er kan geen sprake zijn van misdrijf zonder strafbaar opzet : welke zal, in dit geval, het opzet zijn ? En de invoerbaarheid is een hoofdbestanddeel van het misdrijf.

Deze quaestie is aan de Commissie niet ontgaan.

Sommigen prezen bekendmaking aan in den *Moniteur*, anderen een mededeling aan de Kamers met inlassing in de bescheiden.

Zulks ware officieele propagande voeren voor deze verrachtelijke publicaties.

De Commissie sprak zich uit voor het stelsel dat wij verder omschrijven : een Koninklijk besluit zal de voorwaarden bepalen, onder welke de boekhandelaars, verkoopers en verspreiders van dagbladen of van publicaties zullen moeten kennis nemen van de lijst der bij deze wet verboden publicaties.

De bekendheid met deze lijst, zooals zij ingericht wordt bij Koninklijk besluit, zal hen aan overtreding blootstellen, zoodra zij een dezer publicaties onder zich hebben, verkoopen of te koop stellen.

Wij stellen voor artikel 2 te doen luiden :

« Worden gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van 100 frank tot 1,000 frank, of met een dezer straffen alleen :

» 1° Zij die, met een handelsoogmerk of om te verspreiden, in België, zullen hebben ingevoerd of doen invoeren publicaties die, naar luid van het vorig artikel, verboden zijn;

» 2° Zij die een of meer van die publicaties zullen verkocht, te koop gesteld of verspreid hebben.

» Een Koninklijk besluit zal de voorwaarden bepalen, onder welke de boekhandelaars, verkoopers en verspreiders van dagbladen of van publicaties zullen moeten kennis nemen van de lijst der verboden publicaties ».

*
**

La Commission a voulu aussi prévoir toutes contestations au sujet de la compétence des juridictions qui auront à connaître des délits prévus par le projet de loi.

L'expérience de la loi du 14 juin 1926 nous engage à être précis.

La volonté du législateur était évidente : c'est le tribunal correctionnel qui devait juger les faits prévus par le nouvel article 383 du Code pénal.

La Cour de Cassation, dans son arrêt du 12 mai 1930 a cependant déclaré que la Cour d'Assises était seule compétente pour statuer sur une poursuite intentée à raison d'annonce contraire aux bonnes mœurs (B. J., 1930, 393).

Certain membre a donc estimé qu'il fallait s'expliquer clairement au sujet de la compétence.

Cependant une observation s'impose.

Dans l'espèce visée par la Cour de Cassation, il pouvait être question de rechercher si le livre, au sujet duquel publicité se faisait, était « contraire aux bonnes mœurs ».

C'est au fond le caractère immoral du livre qui était à la base de la poursuite.

Et seul le jury était compétent pour statuer sur ce caractère.

C'est l'heure d'appeler Rabelais à son aide.

Quoiqu'il en soit, la Cour de Cassation ne pourrait pas admettre la même incompétence en ce qui concerne les délits prévus par le présent projet de loi.

Il ne s'agit pas de faire juger par les Tribunaux de la moralité ou de l'immoralité d'une publication.

Le Conseil des Ministres décide souverainement : il interdit une publication : dès lors, automatiquement, leur importation en vue du commerce ou de la distribution, leur vente, leur exposition en vente, leur distribution est un délit.

Ce n'est pas comme le dit la Cour de Cassation, dans la publication emportée ou détenue que se trouve l'élément essentiel du délit, c'est dans le fait de l'importation ou de la vente, ou de la distribution, malgré l'interdiction.

Le Tribunal n'a à juger ni l'interdiction, ni la publication qu'elle vise.

Il doit constater que la publication bien qu'interdite est importée, vendue, ou distribuée.

Et tout le délit est en cela.

Le Rapporteur,
I. SINZOT

Le Président,
L. MEYSMANS

De Commissie heeft ook alle betwisting willen voorzien aangaande de bevoegdheid der rechtscolleges welke kennis zullen nemen van de misdrijven voorzien door het wetsontwerp.

De ervaring opgedaan met de wet van 14 Juni 1926 zet er ons toe aan nauwkeurig te zijn.

De bedoeling van den wetgever lag voor de hand : het is de correctionele rechtbank welke de feiten beoordeelen moest, voorzien door het nieuw artikel 383 van het Strafwetboek.

Het Hof van Cassatie verklaard, evenwel, in zijn arrest van 12 Mei 1930, dat alleen het Hof van Assisen bevoegd was om uitspraak te doen over een vervolging ingesteld wegens een advertentie strijdig met de goede zeden (B. J. 1930, 393).

Een lid was dus van oordeel dat men met klaarheid uitspraak doen moest over de bevoegdheid.

Hier moet echter het volgende opgemerkt worden.

In het geval door het Hof van Cassatie bedoeld, kon er sprake van zijn na te gaan of het werk waarvoor publiciteit gemaakt werd, « strijdig met de goede zeden was ».

De onzedelijke aard van het boek lag, eigenlijk, ten grondslag aan de vervolging.

En alleen de jury was bevoegd om over dezen aard een oordeel te vellen.

Het is het oogenblik om bij Rabelais te raden te gaan.

Wat er ook van zij, het Hof van Cassatie zou dezelfde onbevoegdheid niet kunnen aanvaarden wat de misdrijven betreft, welke dit wetsontwerp voorziet.

Het gaat er niet om door de Rechtbanken uitspraak te laten doen over de zedelijkheid of de onzedelijkheid van een publicatie.

De Ministerraad beslist in hoogsten aanleg : hij verbiedt een publicatie : diensgevolge is de invoer er van met handelsoogmerk of tot verspreiding, de verkoop, de te koopstelling, de verspreiding er van een misdrijf.

Niet in het meenemen of het onder zich hebben is, zooals het Hof van Cassatie zegt, het hoofdbestanddeel van het misdrijf te vinden, waar in het feit van den invoer of den verkoop, of van de verspreiding, in weerwil van het verbod.

De Rechtbank heeft noch het verbod, noch de publicatie welke bedoeld wordt, te beoordeelen. Zij moet vaststellen dat de publicatie, in weerwil van het verbod, ingevoerd, verkocht of verspreid wordt.

En daarin ligt gansch het misdrijf.

De Verslaggever,
I. SINZOT

De Voorzitter,
L. MEYSMANS

**AMENDEMENTS
PROPOSÉS PAR LA COMMISSION**

Article premier.

Rédiger comme suit l'article premier :

« Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, interdire l'introduction en Belgique de publications étrangères obscènes. »

Art. 2.

Rédiger comme suit l'article 2 :

« Seront punis d'un emprisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de 100 à 1,000 francs ou d'une de ces peines seulement :

» 1° Ceux qui, en vue du commerce ou de la distribution, auront importé ou fait importer en Belgique des publications interdites en vertu de l'article premier.

» 2° Ceux qui auront vendu, exposé en vente ou distribué une ou plusieurs de ces publications. »

Art. 2bis (nouveau).

Ajouter un article 2bis nouveau, ainsi rédigé :

« Un arrêté royal déterminera les conditions dans lesquelles les libraires, marchands et distributeurs de journaux ou de publications auront à prendre connaissance des listes des publications interdites. »

**AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE COMMISSIE**

Eerste artikel.

Het eerste artikel doen luiden als volgt :

« De Koning kan, bij een in Raad van de Ministers overlegd besluit, het invoeren, in België, verbieden van vreemde voor de eerbearheid aanstootelijke publicaties. »

Art. 2.

Artikel 2 doen luiden als volgt :

« Worden gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van 100 tot 1,000 frank, of met een dezer straffen alleen :

» 1° Zij die, met een handelsoogmerk of om te verpreiden, in België, zullen hebben ingevoerd of doen invoeren publicaties die, naar luid van het vorig artikel, verboden zijn;

» 2° Zij die een of meer van die publicaties zullen verkocht, te koop gesteld of verspreid hebben. »

Art. 2bis (nieuw).

Een nieuw artikel 2bis toevoegen, luidende als volgt :

« Een Koninklijk besluit zal de voorwaarden bepalen, onder welke de boekhandelaars, verkoopers en verspreiders van dagbladen of van publicaties zullen moeten kennis nemen van de lijst der verboden publicaties. »